

Kelime Tasarımcısının Hüznü

– çitlembik · 15 Ekim 2025

KELİMELE TASARIMCISININ HÜZNÜ

26 - 27 Eylül 2025

Sevgili güncem, yaşadıklarım bana gösteriyor ki acının yanına tatlı da konurmuş. İnsan kalbi aynı anda hem yanıp hem serinleyebiliyormuş; bir yanda kaybın sızısı, diğer yanda hatıraların içimizi ısıtan tatlılığı...

Susurluk'ta, Yörsan'ın önünde bulunan kırmızı ışıkta durduk. Boş gözlerle çevreme bakıyordum. Yeşil ışığın yanmasıyla birlikte, işte o an gördüm ki: Kırmızı motosiklet sürücüsü, sol yan yoldan bizim sağımızdaki yan yola doğru hareket etmişti; lâkin diğer yöne bakıyordu. Hayran olduğumuz arabaya (İoniq 5) doğru geliyordu. Kaçınılmaz kazayı görmemek için iki elimle gözlerimi sıkıca kapattım, tıpkı korku dolu filmleri seyrederken yaptığım gibi.

Ve kaza olmuştu. Engin indi aşağı, ben oturduğum koltukta sanki dondum kaldım bir süreliğine. Kır saçlı adamın gözlerine baktım; o da şaşkındı. Alnından fışkıran kanı durdurmak için üstündeki trençkotu aceleyle çıkartıp tampon yaptı oradan geçen bir yolcu. "Hâlâ etrafına iyilik saçan insanlar var," dedi iç sesim. Daha sonra da iç sesim hiç durmadı: "O kazayı durdurabilirdin, kornaya basarak en azından..."

Sağ tarafımdan trafik akmaya devam ederken zaten inemezdim. Camı hafifçe aralayıp "Hareket

ettirmeyin,” diyebildim sadece. Engin, yaralının emin ellerde bulunduğuna inanıp arabaya geri döndü. “Cenazeye yetişmeyecek olsak bırakır mıydık?” dedi ve uzun süre konuşmadı.

Bu yazıyı kaleme aldığım ilerleyen günlerde, bir arkadaşım sayesinde öğrendim ki:

Sempatik sinir sistemi: “Savaş ya da kaç” tepkisinden sorumlu. Yani tehdit anında kalp hızlanır, kaslar gerilir, adrenalin yükselir.

Parasempatik sinir sistemi: Daha çok “dinlen ve sindir” durumunu yönetir. Vücudu sakinleştirir, dengeye getirir.

Donma tepkisi: Son yıllarda çok konuşulan bir kavram. Sadece savaşmak ya da kaçmak yok; bazen beyin “tamamen dur, saklan, tehlikeyi görmezden gel” komutunu verir. İşte bu donma tepkisi, parasempatik sistemin ani bir şekilde baskın çıkmasıyla ilgilidir.

Ve o kazada yaşadığım şey aslında “donma tepkisiymiş.” Savaşmadım, kaçmadım; bedenim beni korumak için olduğu yerde dondurmuş. O an gözlerimi kapatmam, hareketsiz kalmam, sadece camı aralayıp birkaç kelime söyleyebilmem hep bu yüzdendi.

Neyse sevgili güncem... Yirmi altısında telefon ettik Semiha ablaya. Yine sessizlik bürümüştü ya... Engin’in telefonunu neden aramamıştı Tuncay Abi?..

“Bak, Tuncay gelmek istiyorlar,” dedi Semiha abla. Hasta yatağından konuşan, derinden gelen o son nefes: “Gelmesinler,” dedi. İşte o an o söz dinlenilmeyecekti; kararı vermiştik.

Akşam, televizyonun karşısında koro arkadaşşıma önemli bir konuda mesaj yazdığım sırada, üstten göründü Semiha ablanın mesajı:

“Tuncay abinizi kaybettik, çok üzgünüm. Haber vermek istedim.”

İstemsiz çığlık attığım olmuştu ikinci doğumum sırasında; o bir doğum sancısıydı, sonunda mutluydum, kızım Didem’i almıştım kucağıma. Bu çığlıksa ölüm içindi.

Sevgili güncem, ölümü çoğu zaman bir son sanırız. Oysa felsefi bir bakışla “dügün” derler ona; faniden bakiye, ayrılıktan vuslata giden yolun adı... Bedenin vedası, ruhun kavuşması.

Engin’in gözyaşlarında hangi duygular gizliydi, kim bilir? Birkaçını tahmin ediyorum etmesine de, ya dile getirmedikleri?.. Her telefon çalışında Tuncay Abi arıyordur olasılığı dahi kalmamıştı artık.

Yalnızlaşıyordu Karakaşım git gide. Borsadan, eski günlerden konuşacak dostunu bırakıp gidivermişti son kez, yüzünü dahi göstermeden.

Canım günlüğüm, navigasyona “bacım” der Engin; bir kavgalı, bir barışıkır ilişkileri. Bolu’ya vardık, taziye çadırlarını gördüm. Lâkin bizim bacı bizi bir başka yerlere götürdü. Engin, baciya verip veriştiyorken tekrar geri döndük.

Belediye Başkanı Tanju Özcan’ın methini yapmadan geçemeyeceğim. Belediye tarafından sağlanan çadır, pide, ayran, su gibi hizmetlere şahit oldum; lakin en önemlisi temizliğıydi bence... Bir şehre çiçekler açtırmak, mis gibi kokutmak herkesin harcı değil.

Merdivenleri adımlarken ve kapının açılmasıyla hüznün vücudumuzu daha da sarstığını fark ettim. Sarıldık, ağlaştık eşiyile ve çocuklarıyla. Şahsen hiç tanımadığım ama bahsi edilen akrabaları, eşi dostu orada gördüm. Kimi zaman güldüler, kimi an ağladılar – benim gibi.

Kalıcı Konutlar Camii’ne vardığımızda, hayatımda ilk kez bir askerî cenaze törenine şahit oldum. “Kanserle verdiğin uzun ve yorucu mücadelenin ardından aramızdan ayrıldın, koca yürekli adam,” dedim içimden. O vedanın ağırlığı yetmezmiş gibi, bayrağa sarılı tabutunu görünce içim bir kez daha burkuldu.

Tabutun başında dimdik duran askerler... Ölümün sessizliğıyle, disiplinin ve onurun birleştiğı bir an gibiydi. Hiç konuşmadan, sadece varlıklarıyla o saygıyı hissettirdiler. Kalabalık içinde sessiz gözyaşları vardı. Herkesin bakışlarında hem acı hem gurur okunuyordu.

Yakınları, dostları sırayla yanına geldi. Tabuta eğilen, elini süren, yüzünü yaslayan... Söylenmemiş onca söz, vedalaşmanın sessizliğı içinde yankılandı. İnsan, sevdiklerinin ardından aslında hiç hazır olamıyor.

Benim içimdeyse bir duygu fırtınası koptu. Bir yanda kaybın acısı, diğerk yanda böylesi onurlu bir uğurlamanın verdiğı gurur... Kırmızı bayrağın altında Tuncay Abiyi yolcu ederken düşündüm: İnsan geride bedenini bırakıyor ama hatırası, sesi, gülüşü ve bize öğrettikleri hep bizimle kalıyor.

Bugün bir kez daha anladım: Ölüm sessizlik gibi görünse de, ardında çok derin bir yankı bırakıyor. Ve bazı insanlar o yankıyla sonsuza kadar yaşamaya devam ediyor.

Tekrar taziye evine dönerken, bu sefer Semiha Abla bizim arabadaydı.

“Şişelerime odaklan,” dedim, gülüştük.

“İlgaz’da demiştin bu sözü,” dedim. Komik kadındır Semiha Ablam...

“Rahmetli demek ne acayip,” dedi ve derin bir suskunluk çöktü Bolu’ya.

H. Çiğdem Deniz